

[Poul Møller.]

stødelig; men det gør han ikke. Han siger derimod, at da debitor opnår en gevinst, som kreditor ikke opnår, så skal jeg — finansministeren — have min del af gevinsten. For os andre er det svært at se, hvad dette kommer staten ved. Hvis det skulle være sådan i erhvervslivet, at hver gang den ene part ved en handel opnår noget på den andens bekostning, skal finansministeren have sin andel, er det vanskeligt at begrundede det, i hvert fald ud fra de synspunkter, finansministeren anlægger. I alle tilfælde er det til ringe gavn for kreditorerne, at finansministeren på denne måde vil øve retfærd, og disse kreditorer nyder i øvrigt kun sjældent gavn af den høje regerings bevågenhed.

Debitor opnår som regel ikke større gevinst, end han skal have for at købe et lignende aktiv som det, han har solgt. Det erkender den højtærede finansminister selv nølende, men henviser dette til en udvalgsbehandling. Men i denne erkendelse ligger faktisk selve sammenbruddet af hele den tankegang, som ligger til grund for lovforslaget om kapitalvindingsskat, for der er vel ingen, der mener — finansministeren vel heller ikke — at det skal være den tilfældige omstændighed, om den pågældende vil bruge sin såkaldte gevinst til at købe et tilsvarende aktiv, der skal være afgørende for, om han skal betale kapitalvindingsskat. Hvorfor i alverden skulle der skabes en sådan forskel, at den, der siger: jeg vil købe en lignende ejendom, et lignende hus, skal fritages, medens den, der ikke vil købe, skal betale afgiften? Jeg tror, det vil komme til at betyde, at alle vil prøve at købe.

Endelig gjorde den højtærede finansminister nogle bemærkninger om kontrolforanstaltninger, og vi har alle indtrykket af, at det er denne del af skattereformen, som i den kommende valgkamp vil interessere socialdemokratiets agitatorer mest. Det er der vel ikke noget at sige til. Men lad mig da straks sige, at også vi er af den anskuelse,

at den høje direkte beskatning må forudsætte størst mulig lighed ved indkomstopgørelsen. Enhver foranstaltning, der med rimelighed kan bringes til anvendelse uden uforholdsmæssigt store udgifter og med udsigt til nogenlunde effektivitet, er vi villige til at overveje.

Vi tror blot ikke, at man gør nogen gavn ved at foregøgle lønmodtagerne her i landet, at kontrolforanstaltninger kan blive så effektive, at ingen slipper igennem, eller at lønmodtagerne derved kån få væsentlig skattelettelse. Gang på gang har vi set, hvilken fantasi der kan præsteres, når det drejer sig om at slippe igennem skattevæsenets fine net. Finansministerens forslag vil udstyre skattevæsenet med en række beføjelser, som det ikke i dag er i besiddelse af, og han vil under strengt strafansvar pålægge borgerne en oplysningspligt, der går langt videre, end vi er vant til det her i landet. Når man f. eks. pålægger borgerne at opgive beløb, de har betalt i årets løb til babysitning, til mindre rengøringsarbejder og andre private udgifter, på over 100 kr., så vil en sådan bestemmelse række særdeles langt og gøre mange her i landet til forbrydere. Jeg tror derfor, alt taget i betragtning, at netop regler som kontrolreglerne langt bedre egner sig til en saglig udvalgsforhandling, og en sådan har endnu ikke fundet sted om denne del af skattereformkomplekset.

Finansministerens forslag til kontrolregler viser imidlertid tillige med al ønskelig tydelighed, at den direkte skat er blevet for stor her i landet, at ærlighedens pris er blevet for kostbar. Den rigtige skattereform får vi derfor ikke, medmindre vi letter selve det direkte skattetryk. Dette er også nødvendigt, hvis vi skal øge opsparringen og arbejdslysten, og det er de første økonomiske krav, vi stilles over for.

Det konservative folkeparti er derfor den opfattelse, at alle kræfter må forenes om en skattereform, der medfører væsentlige reduktioner af den direkte skat med hovedvægten på en nedsættelse for indkomster fra